

GLEDALIŠKI LIST

Narodnega gledališča v Ljubljani

1939-40

DRAMA

6 A. ČEHOV:
STRIČEK VANJA

Din 2:50

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI
1939/40 DRAMA Štev 6

A. P. ČEHOV:

STRIČEK VANJA

PREMIERA 2. NOVEMBRA 1939

Lev Tolstoj, ki je Čehova ves čas njunega poznanstva iskreno ljubil in spoštoval, je po njegovi smrti некоč dejal Gorkemu: »Čehov je bil umetnik brez primere, da, brez primere. Umetnik življenja... Vrednost njegovega dela je v tem, da ni razumljivo samo vsakemu Rusu, marveč sploh vsakemu človeku.« In sodba večine kritikov in poznavalcev o Čehovu je ta, da je izmed vseh ruskih pisateljev nemara najbolj človeški, da najbolj govori srcu, da ti kot bralcu postane drag, ker te vsega obda s človeško toploto in ljubeznijo. Tolstoja in Dostojevskega občuduješ, Čehova ljubiš.

Ena izmed najvažnejših stvari, ki delajo Čehova ljubega človeškemu srcu, izvira iz njegove notranje svobode. On ne grmadi idej kakor velika njegova tovariša Dostojevski in Tolstoj, zato pa je v svoji duši prost in jasen. Vsa literatura je višja sodba življenja in človeka. Veliki literarni misleci ju sodijo pred obličjem svojih idej, zato so neredko pristranski in krivični. Dostojevski je ravno zaradi svojih gigantskih misli pogosto nepravičen s svojimi osebami, dočim se Tolstoj v svojih napadih ne ustavlja niti pred prvobitnimi pojavi življenja, kakršna je spolna ljubezen. Bil ji je srdito krivičen v »Kreutzerjevi sonati«, v knjigi, o kateri je kasneje sam dejal, da mu jo je navdihnili satan.

Čehov ni kopičil v sebi takih velikih in nestrpnih idej. Bil je preprost vernik religije svojega časa, znanstvenega pozitivizma, s čigar pomočjo si je mirno razlagal vprašanja o štirih poslednjih rečeh. Zato pa je bilo njegovo oko jasno in njegovo srce voljno, videti človeka, kakršen je, ne oziraje se na kakršnekoli resnice. Gledal in čutil ga je v luči življenja, ne v bengalični in ne v reflektorski razsvetljavi idej. Videl ga je takega, kakršen je bil, in je kazal njegovo lepoto in nevrednost z obzirno, prizanesljivo, vseumevajočo besedo in z ljubeznivim smehljajem. Njegova sodba je nezmotljivo pravična.

S to človeško dragocenostjo se v tem velikem pisatelju čudovito spaja njegova rahločutna in dobra narava, katere osrednje svojstvo je melanholija. Njen čar je razlit preko vsega njegovega literarnega dela, tudi preko njegovih najbolj hudomušnih zgodbic. Če že ne ustvarilo, jo je utrdilo v njem več moči. Predvsem njegova bolezen, ki ga je spremljala vse življenje in mu naposled, steremu šele štiriinštirideset let, zadala smrt. Tuberkuloza. Bil je zdravnik in bolan zdravnik je dvakrat bolan.

Druga stvar je bil njegov svetovni nazor. Bil je kakor že rečeno prepričan pozitivist in je kot misleč vernik videl vso brezupnost znanstvenega pogled na svet za človeško zavest, ki si želi nesmrtnosti ali vsaj smiselnosti svojega življenja. Ta brezup se kakor refren neprestano oglašja v njegovem delu: »O, zakaj ni človek nesmrten? Čemu možganski vozli in zavoji; čemu vid, govorica, zavest, genij, ko je pa vsemu sojeno, da bo moralo v zemljo in da se bo moralo navsezadnje z zemeljsko skorjo vred ohladiti in milijone in milijone let brez smisla drveti okrog sonca? Gotovo ni bilo modro klicati človeka z njegovim visokim, skoraj božanskim umom iz nebitja in ga potem kakor v zasmeh spreminjati v prst samo zato, da se bo ohladil in potem drvel okrog sonca?«

Ta bleda in žalostna misel spremlja Čehova neprestano in se zmeraj siloviteje izražena javlja v njegovem delu. Kje je tolažba zanjo? Čehov si jo je dajal, oziroma jo je dajal »tistim, ki bodo živeli čez dvesto, tristo let« s takimile sanjarijami: »Čez dvesto, tristo let bo življenje lepo; takrat bodo morebiti našli sredstvo za srečo in človek bo nemara izumil tudi nesmrtnost.« Tako je tolažil svet,

sebi in nam pa je govoril: »Mi... mi imamo samo eno upanje. Upanje, da nas med počitkom v grobu obiščejo prividi, morebiti celo prijetni.« Če se ta zavest druží z boleznijo, ki nenehoma opozarja na bližnji konec, se človeški duh mora pogrezniti v melanholijo, pa naj bo tudi šaljiv in dovtipen, kakor je bil duh Čehova.

A njegova melanholija je imela še en vrelec, ki jo je hranil ravno tako silno kakor bolezen in svetovni nazor. To je bilo rusko življenje, ruska resničnost. Tlak odmirajočega absolutizma in vzgon mlade revolucije sta ustvarjala vzdušje, v katerem je postajalo življenje nemogoče. Vse osebno, vse tisto od česar človek živi in kar mu daje moči za brezosebno delo, se je dušilo pod moro onega dvojnega pritiska. Vse življenje se je zdelo nesmiselno, brez haska spričo pričakovanja velikega spopada, pa naj je bilo to pričakovanje zavedno ali nezavedno. »Kadar žaluje duša velikega naroda, trepeti vsak živ duh...« je Leonid Andrejev zapisal v tem času. Čehov pa je pravi, intimni glasnik te težke in nesrečne dobe.

Bil je poet »nepotrebnih ljudi«, zatohle ruske province in življenja, ki si ni moglo najti ne poti ne smisla, marveč je samo hrepenelo in nezadosteno in obupano odmiralo. Ko sem si v mislih sestavljal podobo poetovega sveta, sem se nehote spomnil sijajnih Weels-ovih besed, s katerimi opisuje razpoloženje v starem Rimu pred nastopom cesarjev, ki pa jim bom tu vzel vso ekonomsko določnost: »Nedvomno je vso Italijo in ves imperij razjedal obup, strah in nezadovoljstvo... Takrat sploh še niso mogli dognati in razložiti vzroka splošni nezadovoljnosti. Nobenega sporočila nimamo o tem... Pod navidezno površino javnega življenja se je bojeval nem velikan, javno mnenje in ljudska volja, ki je zdaj pa zdaj zbral svoje moči v kakem velikem vzgibu... Vedno večjo množico je obhajalo ono nedoločno, presenetljivo in brezupno čustvo, da so jih na nerazložljiv način osleparili...«

Ta podoba se čudovito sklada s podobo ruskega življenja, kakršno je v delu podal Čehov. Tudi Čehov ni iskal zgodovinskih in ekonomskih vzrokov življenja, ki ga je srečaval; opisoval ga je kakršnega je videl, v vsej brezupnosti, zdaj resno in sočutno, zdaj ironično in posmehljivo, toda zmeraj z nedosežno vernostjo, z rahlim čutom, z globoko obzirnostjo, z ljubečim, melanholičnim smehljajem

in s tolažljivo sanjo o prekrasnem življenju čez dvesto, tristo let, ko bo človek izumil sredstvo za srečo in celo za nesmrtnost.

Čehov je opisal nešteto tipično ruskih oseb, posameznikov ruske province in D. Merežkovski pravi nekje, da bi se po njegovih novelah in dramah dala sestaviti točna slika ruskega predrevolucijskega življenja, — in vendar je edina snov vsega njegovega dela žalujoči »nemi velikan ljudske volje«, ki žaluje in trpi v boju onega velikega ter usodnega odmiranja in nastajanja in zaradi katerega »trepeta vsak živ duh« v narodnem občestvu. Ta nemi velikan je tudi junak »Strička Vanje«, drame, ki jo Čehov imenuje »prizori iz vaškega življenja«. S tem podnaslovom je sicer predvsem hotel ugotoviti, da ne smatra svojega dela za pravo dramo, a je hkratu tudi naznačil, da v nji ni ne osrednjega junaka ne osrednjega dejanja, marveč da je prava drama skrita nekje za temi prizori.

In tako tudi je v »Stričku Vanji«. V ospredju drame se zapleta in razpleta ljubavni vozle štirih osrednjih oseb in osebna drama junaka, ki je v razsvetljeni tajnovidnosti, ki jo daje ljubezen, izgubil svoj življenjski smisel. V njenem ozadju pa se vali mogočnejša drama vesoljnega ruskega življenja, ki se tu izrazi v pogovoru dveh mož, katerih eden izpove takole: »Da, prijatelj. V vsem našem okraju sta bila samo dva sposobna, inteligentna človeka: jaz in ti. Toda v kakih desetih letih naju je to naše ničvredno življenje vsesalo vase; s svojimi gnili izparinami je zastrupilo najino kri in danes sva ravno taka prostaka kot vsi drugi.« Zaradi tega splošnega procesa, zaradi udeležnosti v tej skupni usodi so usode vseh oseb te igre enako pretresljive.«

Lev Tolstoj je na svojevrsten način izrazil tudi svojo sodbo o Čehovu kot dramatik. Gorki pripoveduje nekje, kako sta s Tolstojem obiskala Čehova, ki je ležal bolan v postelji. Posedela sta in pokramljala. Ko sta se odpravljala, je Tolstoj dejal: »Poljubite me, Anton Pavlovič, saj veste, kakor vas ljubim.« In že se je stari gnom sklonil k bolniku, ga tesno objel ni mu naglo spregovoril na uho: »Ampak drame pišete slabe, še slabše kot Shakespeare« ...

Z današnjim pojmom bi lahko Čehova imenovali prvega kolektivnega dramatika. Take kolektivne drame so »Striček Vanja«, »Tri sestre« in »Črešnjev vrt«. Vse tri so kakor Vanja »prizori«

iz provincialnega življenja, brez osrednjih junakov in brez ostro določenega in jasnega osrednjega dejanja. In vendar so vse tri igre očarljivi umotvori s svojimi posebnimi zakonitostmi in s posebno dramsko logiko. In v vseh treh se močno in ljubeznivo izraza človeška narava Čehova, enega izmed najlepših in najbolj ganljivih duhov, kar jih je svetovna literatura ohranila človeštvu.

J. Vidmar.

Anton Čehov

Odlomek iz spominov M. Gorkega

Mislim, da je v bližini Antona Pavloviča vsakdo občutil željo, da bi bil preprostejši, resničnejši, bolj on sam; in često sem videl, kako so njegovi obiskovalci zavrgli lišp: to pisano šaro knjižnih fraz in modnih besedi in vse drugo lepoticje, s katerim se kakor divjak s školkami in biserno matico — tako rad zaljša ruski človek, ki hoče posnemati Evropejca. Anton Pavlovič je sovražil biserno matico in pavovo perje. Vse, kar si pisanega, glasnega in tujega nadeva človek, da bi si pridobil ugled, ga je vznemljilo in opazoval sem, kako ga je gnalo, da je tako načičkanega človeka osvobodil tega nepotrebnega lepoticja, ki ga je težilo ter pačilo njegov pravi obraz in njegovo živo dušo. Anton Čehov je vse svoje življenje živel le po svoji lastni duši: vedno je bil on sam, notranje svoboden in se zato ni nikdar brigal, kaj so drugi pričakovali od njega, od Antona Čehova, ali kar so, brezobzirneje, od njega zahtevali. Ni ljubil pogovorov o »visokih témah« — pogovorov, ob katerih se tako od srca naslaja ruski človek in pozablja, da je le bedasto in da ni duhovito, če se prepiraš o bodočih žametnih oblacih, če danes nimaš niti enih poštenih hlač.

Bil je čudovito skromen in je ljubil vse skromno, pravo, odkritosrčno, znal je voditi k skromnosti druge prav na svoj poseben način.

Često sem ga slišal, ko je govoril:

»Veste, Gorki — neki učitelj je bil pri meni . . . bolan, oženjen. Ali bi ne mogli česa storiti zanj? Zaenkrat sem jaz poskrbel zanj . . .«

Ali:

»Čujte, Gorki — neki učitelj bi vas rad spoznal. Ne more z doma — bolan je. Obiščite ga kedar — boste?«

Ali:

»Nekaj učiteljic prosi za knjige...«

Včasih sem srečal kakega »učitelja« pri njem. Najčesče je sedel učitelj na robu stola, obraz mu je rdel od zadrege in v potu svojega obraza je iskal besedi, trudeč se, da bi čim bolj tekoče in »izobraženo« govoril. Ali pa se je z vnemo bolešno plašnega človeka ves izgubljal v stremljenju, da bi ga pisatelj ne imel za neumnega in je stavil Antonu Pavloviču poplavo vprašanj, ki mu do tega trenutka prav gotovo niso nikoli prišla na misel.

Anton Pavlovič je pazljivo poslušal neskladne besede; v melanholičnih očeh se mu je svetlikal nasmešek, gubice ob sencih so trepetale. Končno smo začuli njegov globoki, mehki, kakor zamolklo svetlikajoči se glas in govoril je preproste, jasne, življenjsko-pristne besede, besede, ki so onega takoj poenostavile, da je prenehal igrati bistrumnega moža in je prav zaradi tega učinkoval mnogo pametneje in zanimiveje...

Spominjam se — neki učitelj, velik, suh mož, z rumenim, sestradanim obrazom in kljukastim nosom, je sedel Antonu Pavloviču nasproti, mu strmел s svojimi očmi nepremično v lice in govoril z godrnjavim, globokim glasom:

»Iz tako oblikovanih vtisov življenja nastaja v času pedagoške sezone fizičen konglomerat, ki absolutno onemogoča slehrno možnost, da bi bil odnos do obdajajoče resničnosti objektivni. Gotovo, saj je znano, da svet ni nič drugega kakor naša predstava o svetu...«

Tako je stopil na področje filozofije in zanašalo ga je kakor pijanca po ledu...

»Povejte no,« ga je prekinil Čehov rahlo in dobrohotno, »kdo je prav za prav v vašem okrožju tisti, ki tako pretepa otroke?«

Učitelj je planil s stola in ves iz sebe krilil z rokami.

»Kaj menite? Jaz? Nikdar? Da bi pretepal?«

In sopihal je užaljeno.

»Nikar se ne razburjajte!« ga je potolažil Anton Pavlovič. »Saj ne mislim vas! Toda spominjam se — v časopisu sem čital, da prav v vašem okrožju nekdo pretepa otroke.«

Učitelj je zopet sedel, si otrl svoj znojni obraz, olajšano vzdihnil in odgovoril z zamolklim basom:

»Zares! Pripetilo se je enkrat. To je bil Makarov. Toda veste, saj se ni čuditi. Surovost je — toda razložljiva. Makarov je oženjen, ima štiri otroke, žena je bolna, on tudi — jetika; plače ima dvajset rubljev... Šola je kletna luknja, učitelj ima le eno sobo. V takih okoliščinah je človek zmožen, da bi celo angela pretepel, pa bi mu ne mogli škoditi tega v veliko zlo. In naši učenci — ti za boga niso angeli. To mi lahko verujete!«

In mož, ki je še pravkar neusmiljeno valil na Čehova grmado umnih fraz, je, medtem ko je pošastno mišal s kljukastim nosom, naenkrat našel preproste, kakor kamen težke besede, ki so žarko osvetlile prekleto, temno resnico o življenju v ruski vasi...

Ko se je učitelj poslavljaj od hišnega gospodarja, je z obema rokama zgrabil njegovo malo, tenko roko s finimi prsti, jo stresel in dejal:

»Prišel sem k vam kakor k predstojništvu, v strahu in trepetu; našopiril sem se kakor puran in pokazati sem vam hotel, da nisem nikak butec... Sedaj odhajam od vas kakor od dobrega človeka, ki mi je blizu, ki vse razume... To je velika reč, vse razumeti! Zahvaljeni bodite! Grem in lepo, dobro misel odnašam s seboj: veliki ljudje so bolj preprosti, bolj polni razumevanja, bližji so nam kakor zanikrne duše, pod katerimi moramo živeti. Zdravstvujte! Nikdar vas ne pozabim...«

Nos mu je trepetal, ustnice so se mu izoblikovale v prijeten smehlaj in nenadoma je pristavil:

»Prav za prav — so tudi lopovi le nesrečni ljudje! Vrag jih vzemi!«

Ko je odšel, je gledal Anton Pavlovič za njim, smehljal se je in govoril:

»Dober dečko! Ne bo dolgo učitelj.«

»Zakaj?«

»Hujskali bodo proti njemu in napodili ga bodo...«

Premislil je — nato je nalahno, dobrohotno pristavil:

»Na Ruskem je pošten, spodoben človek kakor kosmati mož, s katerim pestunje plašijo otroke.«

Če se je smejal, je imel lepe oči — tako žensko dobrohotne, nežno mile oči. Tudi njegov smeh, ki je bil skoraj brezglasen, je bil posebno lep. Če se je smejal, je z naslado užival nad svojim lastnim smehom. Ne vem, kdo bi se bil znal še tako smejati, tako — dejal bi — poduhovljeno.

Nefini dovtipi ga niso spravili do smeha.

Tako ljubko, tako od svega srca se je smejal, ko je nekoč pripovedoval:

»Veste, zakaj ravna Tolstoj z Vami tako neenakomerno? Ljubosumen je: ker misli, da Vas ljubi Sulerzicki bolj kakor njega! Da, da. Včeraj mi je dejal: »Ne morem biti odkrit do Gorkega. Sam ne vem, zakaj ne. Skratka ne morem. Naravnost neprijetno mi je, da stanuje Suler pri njem. To je škodljivo za Sulerja. Gorki je hudooben človek. Ima dušo sla, ki je od daleč prišel v tujo deželo Kanaan, ki si je vse ogledal, ki je vse opazil in o vsem poroča svojemu bogu. Toda njegov bog je pošast kakor Repoštev ali povodni mož naših kmetič.«

Čehov se je do solz nasmejal. Brisal si je solze, zavzdihnil in ponovil:

»Da, da, stari je ljubosumen... čudovit človek!«

O Tolstem je govoril vedno s prav posebnim, nepopisnim, nežnim, skoraj sramežljivim smehljajem, s pridušenim glasom, kakor bi govoril o pošastnih, skrivnostnih stvareh in bi moral zaradi tega izbirati previdne, mehke besede.

Prevedel S. K.

Lastnik in izdajatelj: Uprava Narodnega gledališča v Ljubljani. Predstavnik: Oton Župančič. Urednik: Josip Vidmar. Za upravo: Karel Mahkota. Tiskarna Makso Hrovatin. Vsi v Ljubljani.

Striček Vanja

SCENOGRAF: ING. ARH. E. FRANZ.

SPISAL: ANTON ČEŠČE PREVEL: JOSIP VIDMAR.

REŽISER: JOSIP VIDMAR.

Serebrjakov	Skrbinšek
Jelena Andrejevna	Mira Danilova
Sofja Aleksandrovna	Vida Juvanova
Vojnicka Marja Vasil	Gabrijelčičeva
Vojnicki (Vanja)	Levar
Astrov	Kralj
Teljegin	Daneš
Marina	Rakarjeva
Delavec	Brezigar

Odm
akem dejanju.

Blagajna se odpre ob pol 20.

ak ob 20.

Konec po 1/2 23.

Parter:	Sedeži I. vrste . . .	Din	25.—
	" II.-III. vrste . . .	"	24.—
	" IV.-VI. " . . .	"	22.—
	" VII.-IX. " . . .	"	20.—
	" X.-XI. " . . .	"	18.—
	" XII.-XIII. " . . .	"	16.—

Lože v parterju . . .	Din	90.—
" v I. redu . . .	"	90.—
" balkonske . . .	"	60.—
Dodatni ložni . . .	"	20.—
" . . .	"	20.—
" . . .	"	15.—

Balkon: Sedeži I. vrste . . .	Din	18.—
" II. " . . .	"	14.—
Galerija: Sedeži I. vrste . . .	"	12.—
" II. " . . .	"	10.—
" III. " . . .	"	8.—
Galerijsko stojišče . . .	"	2.—
Dijaško " . . .	"	4.—

VSTOPNICE se dobivajo v predprodaji pri gledališču in v opernem gledališču od 10. do pol 1. in od 3. do 5. ure.
Predpisana taksa za prevoz je vračunana v cenah.

Văn

TRƯỜNG THPT CHUYÊN

TRƯỜNG THPT CHUYÊN

1. Nguyễn Văn A
 2. Trần Thị B
 3. Lê Văn C
 4. Phạm Thị D
 5. Hoàng Văn E
 6. Vũ Thị F
 7. Nguyễn Văn G
 8. Trần Thị H
 9. Lê Văn I
 10. Phạm Thị J

TRƯỜNG THPT CHUYÊN

TRƯỜNG THPT CHUYÊN

TRƯỜNG THPT CHUYÊN

1	Nguyễn Văn A	10	Phạm Thị J
2	Trần Thị B	11	Lê Văn I
3	Lê Văn C	12	Phạm Thị J
4	Phạm Thị D	13	Lê Văn I
5	Hoàng Văn E	14	Phạm Thị J
6	Vũ Thị F	15	Lê Văn I
7	Nguyễn Văn G	16	Phạm Thị J
8	Trần Thị H	17	Lê Văn I
9	Lê Văn I	18	Phạm Thị J
10	Phạm Thị J	19	Lê Văn I
11	Lê Văn I	20	Phạm Thị J
12	Phạm Thị J	21	Lê Văn I
13	Lê Văn I	22	Phạm Thị J
14	Phạm Thị J	23	Lê Văn I
15	Lê Văn I	24	Phạm Thị J
16	Phạm Thị J	25	Lê Văn I
17	Lê Văn I	26	Phạm Thị J
18	Phạm Thị J	27	Lê Văn I
19	Lê Văn I	28	Phạm Thị J
20	Phạm Thị J	29	Lê Văn I
21	Lê Văn I	30	Phạm Thị J
22	Phạm Thị J	31	Lê Văn I
23	Lê Văn I	32	Phạm Thị J
24	Phạm Thị J	33	Lê Văn I
25	Lê Văn I	34	Phạm Thị J
26	Phạm Thị J	35	Lê Văn I
27	Lê Văn I	36	Phạm Thị J
28	Phạm Thị J	37	Lê Văn I
29	Lê Văn I	38	Phạm Thị J
30	Phạm Thị J	39	Lê Văn I
31	Lê Văn I	40	Phạm Thị J
32	Phạm Thị J	41	Lê Văn I
33	Lê Văn I	42	Phạm Thị J
34	Phạm Thị J	43	Lê Văn I
35	Lê Văn I	44	Phạm Thị J
36	Phạm Thị J	45	Lê Văn I
37	Lê Văn I	46	Phạm Thị J
38	Phạm Thị J	47	Lê Văn I
39	Lê Văn I	48	Phạm Thị J
40	Phạm Thị J	49	Lê Văn I
41	Lê Văn I	50	Phạm Thị J
42	Phạm Thị J	51	Lê Văn I
43	Lê Văn I	52	Phạm Thị J
44	Phạm Thị J	53	Lê Văn I
45	Lê Văn I	54	Phạm Thị J
46	Phạm Thị J	55	Lê Văn I
47	Lê Văn I	56	Phạm Thị J
48	Phạm Thị J	57	Lê Văn I
49	Lê Văn I	58	Phạm Thị J
50	Phạm Thị J	59	Lê Văn I
51	Lê Văn I	60	Phạm Thị J
52	Phạm Thị J	61	Lê Văn I
53	Lê Văn I	62	Phạm Thị J
54	Phạm Thị J	63	Lê Văn I
55	Lê Văn I	64	Phạm Thị J
56	Phạm Thị J	65	Lê Văn I
57	Lê Văn I	66	Phạm Thị J
58	Phạm Thị J	67	Lê Văn I
59	Lê Văn I	68	Phạm Thị J
60	Phạm Thị J	69	Lê Văn I
61	Lê Văn I	70	Phạm Thị J
62	Phạm Thị J	71	Lê Văn I
63	Lê Văn I	72	Phạm Thị J
64	Phạm Thị J	73	Lê Văn I
65	Lê Văn I	74	Phạm Thị J
66	Phạm Thị J	75	Lê Văn I
67	Lê Văn I	76	Phạm Thị J
68	Phạm Thị J	77	Lê Văn I
69	Lê Văn I	78	Phạm Thị J
70	Phạm Thị J	79	Lê Văn I
71	Lê Văn I	80	Phạm Thị J
72	Phạm Thị J	81	Lê Văn I
73	Lê Văn I	82	Phạm Thị J
74	Phạm Thị J	83	Lê Văn I
75	Lê Văn I	84	Phạm Thị J
76	Phạm Thị J	85	Lê Văn I
77	Lê Văn I	86	Phạm Thị J
78	Phạm Thị J	87	Lê Văn I
79	Lê Văn I	88	Phạm Thị J
80	Phạm Thị J	89	Lê Văn I
81	Lê Văn I	90	Phạm Thị J
82	Phạm Thị J	91	Lê Văn I
83	Lê Văn I	92	Phạm Thị J
84	Phạm Thị J	93	Lê Văn I
85	Lê Văn I	94	Phạm Thị J
86	Phạm Thị J	95	Lê Văn I
87	Lê Văn I	96	Phạm Thị J
88	Phạm Thị J	97	Lê Văn I
89	Lê Văn I	98	Phạm Thị J
90	Phạm Thị J	99	Lê Văn I
91	Lê Văn I	100	Phạm Thị J

TRƯỜNG THPT CHUYÊN